

Breaking News je román, čiže fikcia. Väčšina postáv je vymyslená, iné sú inšpirované skutočnými osobnosťami verejného života. Ale aj tie len hrajú úlohu vo fiktívnom scenári, skutočný príbeh je iba východiskovým bodom pre umelecké stratégie autora. Platí to najmä v prípade Ariela Šarona, aj keď mnohé výroky tejto vymyslenej postavy sú skutočnými citátmi reálneho Ariela Šarona a životné situácie fiktívnej postavy sa opierajú o autentické zdroje zo života skutočného Ariela Šarona. Platí to predovšetkým o fiktívnych udalostiach na stranách 880 až 937. Vplyv vymyslených osôb na románovú postavu Ariela Šarona je čírou autorovou fantáziou. Úplne vymyslení sú aj všetci členovia rodiny Khanovcov (Rachel, Šalom, Jehuda, Phoebe, Benjamin, Leah, Miriam, Uri a Yael), rovnako ako David Cantor, Mansúr al-Sakakini a jeho rodina, všetci členovia Šin Bet, všetci členovia Samael, Krister Björklund, Inga Dornová a mnoho vedľajších postáv.

AFGANISTAN, SEVERNÉ PROVINCE

Je sedem hodín ráno, trmácame sa v Toyote Land Cruiser, na hlave mám vrece zaviazané pod bradou. Látka sa mi prisala na otvorené ústa, lebo cez nos neprúdi do pľúc dosť vzduchu, ale v skutočnosti je to iba mentálny problém. Tkanina je priepustná, ostatné je zvyk.

Drkoceme po vytlčených horských cestách, nič nevidím a zadné sedadlo ma udiera do krížov. Dá sa na čosi také zvyknúť?

Veľa závisí od okolností. Aj v menej civilizovaných končinách neexistuje až toľko dôvodov, prečo by človeku natiahli na hlavu potuchnutú čiernu kapucňu. Buď ho o chvíľu zastrelia, alebo obesia, takže otázka, či sa na to dá zvyknúť, je zbytočná. Alebo ho niekam odvedú, počuje, ako sa jeho mučiteľ blíži pokojným krokom, osloví ho priateľským hlasom, a zatiaľ mu chystá peklo a podobné mrzutosti.

Tretia možnosť – navlečiete si kapucňu na hlavu dobrovoľne, lebo vodič nechce, aby ste si pamätali cestu.

Hagen vie, že Björklund vedľa neho sa nevyrovnáva so situáciou tak dobre. Trápi ho astma. Jemu samému prekáža vlastne iba jedno – do jeho vreca sa musel niekto vyvracať. Látka je čistá, vypratá, ale niektoré pachy nezmiznú nikdy. Niežeby molekuly konzervovali minulosť, závisí to skôr od okolností, za akých sa tam dostali, asi tak, ako sa myšlienky mŕtvych zahniezdia v dome, kde straší. Hagen si ani nechce predstaviť, čo si musel vytrpieť ten chudák, keď nagrcal plnú kapucňu. Radšej verí, že on alebo ona si navliekla tú handru dobrovoľne ako v tejto chvíli oni dvaja, a hneď mu je lepšie.

Bola to Marianne Degasová, Max Keller alebo Walid Bachtari? Ktorému z nich trochu pod touto látkou, ktorá ich prechodne pripravila o zrak, povolili nervy a žalúdočné stený?

Hagena sa začína zmocňovať predstava, že sa mu ušlo práve jedno

z vriec, pod ktorými unesení pracovali na scenároch svojho zomierania. Akoby neboli v obehu stovky, tisícky takých vriec. Kto vlastne čosi také vyrába? Existuje zásielkový obchod pre únoscov? – Tento týždeň akcia, kupujte ešte dnes! Kapucňa, nepriehľadná, veľkosť S, M alebo L, prvotriedna kvalita, ročná záruka, dodáme ihneď. K tomu putá na nohy značky Dadullah s nehlučným uzáverom. Nemusíte robiť uzly, keď máte naponáhlo, klik, a putá sedia. Pri odbere desiatich súprav dostanete zadarmo skrinku s pomôckami na mučenie „Bohumilé skutky“, tak neváhajte! Volajte ihneď, nájdete nás na –

Degas. Keller. Bachtari.

Odkedy sa mu Husejn zveril, že vie, kde sa nachádzajú traja humanitárni pracovníci, ktorí zmizli pred pol druhu mesiacom, Hagen nemyslí na nič iné. Dvaja spolupracovníci nemeckej dobrovoľníckej organizácie a ich domorodý vodič sa stratili cestou do Kowngowratu v severnej delte Kunduzu, kam sa vydali autom s liekmi a infúznymi roztokmi. Nikdy tam nedorazili. Naposledy ich videli blízko pri Aqli Bur, v zapadákovke uprostred ryžových polí a melónových plantáží obklopených reťazou vrškov asi desať kilometrov od mesta Kunduz. Zvyčajný obraz – hlinené chatrče, slamené strechy, kozy, kývajúce deti.

Tam zmizli.

O tri dni organizácia Heal Afganistan – už z názvu cítiť pachuť sebaaprečeneovania – informovala ministerstvo zahraničných vecí a vydala tlačovú správu. Fakty sa blížia k nule. Nijaké video s vyhlásením, nijaké výzvy. V krízovom centre starostlivo dbajú, aby nepohli ani prstom. Čo by aj mohli podniknúť? Veď ani nie je isté, či tých troch vôbec zajali. Možno už dlhšie hnoja afganské polia. Alebo ležia zahrananí v púštnom piesku, v päťdesiatstupňových poludňajších teplotách pekne mumifikovaní, Ötziovia budúcich generácií. Kto by ich išiel hľadať? Komu by sa chcelo?

Veď je to na smiech!

Prípad však nemožno úplne ignorovať, preto tlač uverejnila desať riadkov, v ktorých Heal Afganistan žiali nad svojou stratou. Oznam vyšiel v Panoráme, v časti, ktorú nikto nečíta, práve keď Hagen trčal vo svojom hamburskom byte a pre seba, Kristera Björklunda a Ingu Dornovú rezervoval letenky do Kábulu. Odtiaľ majú pokračovať do poľného tábora Kunduz, reportáž zo všedného dňa bundeswehru.

Ani trochu sa mu do toho nechcelo.

Inge sa to môže zdať celkom príťažlivé. Jej prvá cesta do krízovej oblasti. Ale on? Čo si tam počne, dočerta? Ak sa tamojšia informačná politika riadi doktrínou ministerstva obrany, môže rovno zostať v Hamburgu a reportáž si vygúgliť. Ako predstaviteľovi veľkohubého investigatívneho žurnalizmu by mu hneď zavesili na krk tlačového dôstojníka, to je isté.

Číta správu. Prečíta si ju ešte raz.

Potom zavolá Bilalovi Husejnovi.

Nemôže zistiť niečo viac o tej záležitosti? Čo je s tými zmiznutými?

Bilal Husejn je Hagenov *fixér*, ako sa pekne hovorí v novinárskom žargóne, jeho kontaktná osoba v Pakistane. O budúcnosti Afganistanu sa rozhoduje v susednej krajine a nikto nemá také dobré kontakty ako Husejn. Ako spravodajca novín ako *The Statesman* a *Independent News Pakistan* má prístup k takmer všetkým informáciám, ale predovšetkým požíva dôveru Talibanu. Cez neho dostávajú do médií neslávne známe videá vyzývajúce na svätú vojnu alebo ukazujúce smrteľne bledých cudzincov, ako čupia pred pozadím ovešaným zástavami a heslami. Husejn sa raz za pár dní schádza s hovorcom skupiny operujúcej v Kunduze a postará sa, aby sa ich požiadavky dostali, kam treba. Ako protislužbu požaduje, aby ho Taliban akceptoval ako sprostredkovateľa pri rokovaníach so zahraničnými krízovými štábmi. Dnes ho už predchádza povest', že má určitý vplyv na Božích bojovníkov, navyše je notoricky švorc.

Husejn sa poteší, že počuje Hagen. Čo práca, ako rodina. Zdvořilý, orientálne vyšperkovaný úvod. Hagenovi to neprekáža. Keď mu jeho pakistanský priateľ dodá príbeh, ktorý ho katapultuje z letnej uhorkovej sezóny, pokojne mu môže donekonečna čítať aj z Koránu.

Konečne Husejn povie: „Jasné, Tom. Poprezvedám sa.“

„Fajn. Ďakujem, Bilal.“

„A vieš isto, že zmizli v delte Kunduzu?“

„Tam ich videli naposledy.“

„Zvláštne.“

„Prečo?“

Taliban predsa stále unáša ľudí.

„Ale nie tak vysoko na severe,“ namietne Husejn, keď sa o dva týždne stretnú v Pakistane v Pešávare a odbočia zo Šperkárskej ulice na Chowk Yadgar.

„Zriedka,“ pripustí Hagen.

Samozrejme, fixér má pravdu. Siete profesionálnych únoscov ako Hakkání sa splietajú ďalej na východ medzi Chowstom a Džalalabádom, tam, kde Afganistan ustupuje a do krajiny sa vnára pakistanská pohraničná oblasť. Aj na juhu unášajú cudzincov. Na severe skôr zahrabávajú do piesku IEDéčka, podomácky vyrobené bomby, a tešia sa ako malé deti, keď nejakému vojakovi odtrhne nohy. Možno aj tam začali s únosmi, ktovie?

Husejn krúti hlavou. „Nezapaďá to do ich stratégie.“

„A keby stratégiu zmenili?“

„Povedzme, že pozorujú a učia sa.“

„Od koho?“

„Nie je to zjrejmé?“ Husejn sa usmieva. „Samozrejme, že od svojich nepriateľov.“

Na Pešávar pečie slnko od skorých ranných hodín. Teraz, pri začínaní sa súmraku, sa horúčava ešte stále drží na uliciach a námestiach starého mesta ako odstáta voda. Každý atóm kyslíka akoby sa viazal na substanciu, ktorá pri vdýchnutí skrakuje priemernú dĺžku života. Smog dvojmiliónovej metropoly môže pokojne súťažiť s Kuala Lumpurom, Los Angeles a Pekingom.

„Program decimovania príslušníkov ISAF-u je jedna vec,“ hovorí Husejn, „ale Talibanu to onedlho prestane stačiť, neposunie ich to ďalej.“

Keď prechádzajú cez námestie, Hagen sa obzerá na všetky strany. Chowk Yadgar pôsobí spustnuto. Okolo známeho monumentu s kupolou sa potuluje len niekoľko návštevníkov, kamery vyťahujú len sem-tam. Odkedy začal vysoko jedovatý kokteil záujmov koncom osemdesiatych rokov vytrvalo rozkladať turistický ruch, málokto cestovná kancelária ešte ponúka zájazdy do týchto končín. Cez hranice sem prichádzali afganskí mudžahedíni, aby naverbovali bojovníkov pre svoju myšlienku a rozvíjali stratégie, ako ukázať cestu domov Červenej armáde, mimochodom, v dokonalej zhode so strýkom Samom. Ten ich naučil nielen to, ako dostať sovietske jety z oblohy, navyše ešte vedome podporoval utkanie myšlienok džihádu do siete, ktorej meno mal po 11. septembri 2001 poznať celý svet. Al-Káide by sa nikde tak nedarilo ako v intrigánskom Pešávare. Hostinec istého Usámu bin Ládina povýšil na Hotel Teror, samovražední atentátnici

si tam vzájomne želali požehnanú cestu do neba. V meste sa to hemžilo agentmi CIA a ISI, vojenskými poradcami, novinármi, džihádistami, vodcami gangov a politikmi, tými poslednými často vo viacerých funkciách súčasne.

„A aká je ich nová stratégia?“

„Určite ti bude nápadné, že sa pokúšajú znovu získať sympatie svojich krajanov.“

To sedí, pomyslel si Hagen.

Talibanu sa pritom náramne hodí, že ANA – Afganská národná armáda – sa diskvalifikovala ako korupčný huf a polícia na tom nie je o nič lepšie. Inštruktori ISAF-u ešte stále snívajú, keď sa pokúšajú z analfabetov, nezamestnaných a kriminálnikov dať dokopy poriadkové čaty, ale je to beznádejné. Rovnako by mohli otvoriť väznice a každému, čo vybehne von, darovať čiapku, služobnú známku a búchačku.

Čo zase celkom nesedí. Existujú predsa aj afganskí ochrancovia poriadku, ktorí naozaj chcú chrániť svoj ľud.

Ale pred kým, prosím vás? Pred Talibanom? Pred bujnejším rodingárstvom, ktoré sa tiahne všetkými politickými inštitúciami ako pásomnica? Pred prezidentom Hamidom Karzajom, ktorého nevlastný brat z Kandaháru šéfuje drogovej mafii a dal si od CIA zaplatiť zlaté kľučky na dverách? Pred vlastnými kolegami, ktorí práve vyfasované zbrane lacno predali tým, proti ktorým mali s nimi bojovať?

Odpoveď znie: Áno.

A ešte niečo, slušný policajt: ak sa nedáš kúpiť, zajtra bude z teba mŕtvy policajt.

Žiadny zázrak, že väčšina Afgancov dôveruje každému príslušníkovi jednotiek ISAF-u stokrát viac než vlastným ľuďom z bezpečnostných síl, ktorí sa zvyčajne priklonia k tomu, kto ponúkne viac, dvadsaťštyri hodín denne sú opití a celkom určite nerobia jedno: nestarajú sa o spravodlivosť.

Ale Taliban to robí.

Cielene začali zaplňať vákuum štátnej anarchie, urovnávať konflikty podľa zvykového práva Paštunov, zohľadnili potreby ľudí, ktorí drú na blatistých poliach a nikdy neboli od domu ďalej ako desať kilometrov. Ľudí, ktorí nemajú ani potuchy, čo je volebný lístok, mená na ňom nevedia prečítať a vlastné nevedia napísať, nehovoriac o tom,

že kandidáti im nič nehovoria, a Hamid Karzaj v akomsi Kábule, ktorý by pokojne mohol byť aj na Mesiaci, taký vzdialený je od ich života, už vôbec nie. Ich oprávnená otázka znie, ako chce pán Karzaj riešiť napríklad fakt, že Abdullahov idiotský synovec zavaril všetkým, keď vyvaloval oči na Ajmalovu dcéru dlhšie, ako sa patrí. Nemal náhodou pán Karzaj dávno zdvihnúť zadok a porozprávať sa so všetkými, ktorých sa to týka?

Nezdvihol?

Tak načo ho potom voliť?

Nemusia mať Taliban radi. Ale Taliban rieši ich problémy.

„Lebo dávali dobrý pozor,“ hovorí Husejn. „Lebo veľmi presne študujú stratégie ISAF-u.“

Pritom boli svedkami, ako ISAF podniká jednu mierovú ofenzívu za druhou. Vojaci išli do obcí, zoznámili sa so starosťami domácych, študovali ich zvyky, pokúšali sa myslieť ako Afganci. Stali sa z nich milí strýkovia, ktorí nosia darčeky, zlepšujú infraštruktúru, uzatvárajú malé spojenectvá, a Božích bojovníkov, ktorí najradšej kázali z hlavných pušiek, pomaly, ale iste pripravili o sympatie.

„Takže si povedali – to dokážeme aj my.“

A prispôbili si stratégiu.

Poriadne prefíkané, pomyslel si Hagen. Vynález mierového Talibanu.

No, možno nie celkom.

Ale na ľudí, čo zápalisto kameňujú neverné manželky, pôsobia nečakane mäkko. A krv je hustejšia ako voda, paštunská určite. Tak sa nálada pomaly obrátila. Vtip spočíva v tom, že v ISAF-e si to spočiatku vôbec neuvedomili. Doteraz vedeli iba to, že ľudia sa Talibanu boja. Až keď na ich vojakov začali strieľať aj v dedinách, kde ešte včera stávali školy, veliteľom svitlo a zdesene sa pýtali, čo urobili nesprávne.

Ved' si tak dobre rozumeli...

Rozumeli. A väčšina Afgancov má vojakov ISAF-u stále rada, určite viac ako vlastnú vládu. Ibaže tu môžu prežiť len vtedy, ak nadviažu účelové spojenia, a nie tak, že niekoho majú radi.

„Medzitým je už spojencom jasné, že ťahanicu o sympatie prehrávajú. Funguje to len plošne, rozhoduje stála prítomnosť.“

„A na to ich je primálo.“

„Hja,“ usmieva sa Husejn. „Pôrodné bolesti poznania.“

„Takže ISAF chce cielene prekaziť ústretový trend mudžahedínov tak, že poľuje na ich vodcu?“

Husejn prikyvuje. „Tak, ako to robí Izrael s Hamasom.“

Hagen ho pozoruje. Čo sa asi deje vo fixérovej hlave? Zrejme už vyšlo z módy pýtať sa, na čej strane stojí. Tu človek stojí na správnej strane, keď ich strieda.

Ale čomu verí?

Zabočili do trhovej ulice, ktorá vedie ku Cunninghamovej hodinovej veži, pozostatku z čias, keď Briti ešte snívali o svetovej ríši. Postupne sa ochladzuje a štvrť ožíva. Všade plno thajských tuk-tuk reštaurácií, výklady sa strácajú pod množstvom nálepiek. Rachot neudržiavaných dvojtaktov sa mieša so sršním brumendom mopedov, cyklisti trénujú slalom prežitia. Kto môže trúbiť, trúbi: aby pozdravil priateľov, odplašil chodcov, komentoval dopravné prehrešky iných, upozornil na svoje, skrátka, keď už má klaksón, prečo by ho nepoužil.

„Hladný?“

Husejn zastane pred stánkom. Zelenina, ovocie, korenie, všetko lákavo vystavené v plochých miskách. Oblak vône prekrýva zápach splodín. V klietkach navŕšených na sebe sa tiesnia živé sliepky. Fixér po urdsky žartuje s predavačom, mango a rupie menia majiteľa. Predavač im nakrojí ovocie a idú ďalej.

„Talibanu to robí starosti,“ povie Husejn prežuvajúc. „Čo teda urobí? Vrátia sa k pouličnému teroru? Znovu budú vyhadzovať do vzduchu ľudí na trhoviskách a dúfať, že medzi stovkami civilov, čo pritom zahynú, bude aj zopár zahraničných vojakov? To by ich zase len pripravilo o dôveru obyvateľstva.“

„Celkom sa toho nevzdajú,“ súdi Hagen, kútiky úst má zababrané ovocnou šťavou.

„Nie, ale ako som povedal...“

„Neposunie ich to ďalej.“

A otvorené vedenie vojny takisto nie. Tento plošný konflikt zase Taliban nemôže vyhrať. Nie proti hightech mašinérii ISAF-u. Ako teda oslabiť protivníka, ktorý tvojich veliteľov vyháňa z dier pomocou prístrojov s nočným videním a strieľa ich ako zajace? Tak, že ich novú stratégiu adaptuješ rovnako ako predchádzajúcu, ako si si doteraz prispôbil každú ich stratégiu.

Pozorovať a učiť sa.

Obetovať priestor v prospech cieľavedomého *targetingu*.

„A to *high targeting*,“ prisviedča Husejn.

Lebo Taliban pochopil, že túto vojnu možno vyhrať len v médiách. A médiá nerady vyťahujú na svetlo stále tú istú krvavú škvrnu. Nech je akokoľvek tragické, že civilistov trhajú na kusy a slobodníci sa vracajú domov v truhlách, svet si zvykne aj na to. Koho ešte zaujímajú každodenné bombové atentáty v Iraku? To už nie sú správy, to je šum pozadia.

„Takže Quetta Shura odteraz stavia na akcie, ktoré Talibanu zaručia nepretržitú dvadsaťtyrihodinovú prítomnosť na CNN. To je nová direktíva.“

„Víťaz na základe vysielacieho času.“

„Správne.“

Quetta Shura. To, čo zostalo z talibanského režimu po intervencii Spojených štátov, sa nanovo sformovalo pod vedením mullaha Mohammada Omara do pakistanskej Quetty. Chobotnica neúnavne produkuje nové chápadlá, zo susednej krajiny sa kľukatí cez jednu afganskú provinciu do ďalšej, aby neveriacim priškrtila prívod vzduchu a znovu nastolila staré pomery. Quetta Shura, to sú bosovia. Udávajú kurz.

Hagen si pohrdavo odfrkne. „Keď si budú počínať ako v apríli, s tou svojou direktívou sa ďaleko nedostanú.“

Vtedy sa totiž pokúsili zabiť Karzaja.

A zmrvili to.

Ale čo keď sa to podarí? Zavraždiť prezidenta. Jeho guvernérov. Hlavného veliteľa ISAF-u! Zaútočiť na Kabul Hilton. Keď sa raz Taliban suverénne presadí v prime time, vlastne vyhrá. A ISAF, ten svalnatý kolos, potom môže iba bezmocne kývať domov.

„Nevieš náhodou, čo práve plánujú?“

Husejn naňho pozrie. Zdvihne obočie.

„Len sa pýtam.“

„Človeče, Tom! Kšeftujem s informáciami, nie s ľudskými životmi.“

Pekne povedané.

„Ale niečo predsa plánujú?“

„Viem, že všetku energiu vkladajú do veľkej ofenzívy. Vzal to do rúk sám mullah Omar. Zatiaľ chcú zachovať pokoj. Nič neohroziť. Nerozdrobiť sily na vedľajších bojiskách.“

„Možno aj trochu hrajú vyčerpaných, nie?“

„Aj to, áno.“

Hagen chápe. Odrazu všetko leží pred ním ako na dlani. „A vtom, nevhodne ako herpes, niekoľko sedliackych synáčikov unesie v okolí Kunduzu troch humanitárnych pracovníkov.“

„Koniec žatvy. Pochopil si.“

Žatva sa končí.

Chudoba nie.

Sedliaci teda bojujú pre miestnu odnož Talibanu a zarobia si pár afgání navyše. Nič ideologické. Ide výlučne o prežitie. ISAF to vie. Vždy po žatve narastie počet útokov. Tí sedliacki truľovia v Aqli Bur si, samozrejme, myslia, že troch rukojemníkov predajú Božím bojovníkom a zabezpečí im to slušný príjem, a tak ich predbežne zavrú do kozieho chlievika.

„Ale Quetta Shura teraz práve nekupuje.“

„Nie.“

Lebo zájmanie rukojemníkov je špekulácia. Riadi sa ponukou a dopytom, rovnako ako je to s južným ovocím, so surovou oceľou alebo s cennými papiermi. Niektoré únosy sú organizované zhora, ale často sa za nimi skrývajú len rodiny zúfalých sedliakov alebo jednoducho kriminálnici. Posunú rukojemníkov miestnemu Talibanu, ten ich predá ďalej, až nakoniec skončia v rukách profesionálnych sietí. Rozhodujúca je trhová hodnota. Koľko miliónov dolárov, väznených mudžahedínov, politických ústupkov dostanú za jedného rukojemníka? Aký veľký je tlak médií na ich vládu alebo príslušnú organizáciu, aby ich vykúpili? Aký propagandistický efekt dosiahnu, keď niekomu pred kamerami odrežú hlavu?

Heal Afganistan nemôže brať do úvahy trhovú hodnotu. Bezvýznamná mimovládna organizácia so sídlom v Aachene bez mediálneho vplyvu, bez loby, bez peňazí. Ministerstvo zahraničných vecí by na ňu najradšej zabudlo. Hlavne ju nespomínať. A kým niekto nepríde s požiadavkami, ani netreba.

„Pár dní sedeli tí traja v chlieviku a sedliakov takmer vyjedli, kým sa nad nimi nezľutovala skupinka Božích bojovníkov a neujala sa ich. Nižšie šarže, provinční bojovníci. Sedliaci boli radi, že sa ich zbavili, noví majitelia si predstavovali, že si vďaka rukojemníkom získajú úctu. Mysleli si, že siete im budú za nich bozkávať ruky.“

„A mýlili sa.“

„Veľmi. Najmä – kúpili menejhodnotný tovar, po druhé, Quetta Shura s nimi zatočí, lebo brať rukojemníkov práve nie je vítané.“

„A kde teraz trčia?“

„Viackrát ich presťahovali. Posledný týždeň uviazli v sedliackom dvore niekde v horách.“

„Vysoko?“

„Skôr niečo ako afganské Toskánsko.“

„To by mohlo byť hocikde.“

„Môj kontakt spomínal obývanú oblasť. Na území kmeňového vodcu, ktorý sympatizuje s Talibanom. Netuším, kde presne.“

Hagen si prejde rukou po lebke.

„Nálada tam nebude asi najlepšia.“

„Nie. Zajali tri ležiaky. Musia ich kŕmiť, udržať pri živote. Ešte dúfajú, že Quetta Shura si to rozmyslí a odkúpi ich.“

To vysvetľuje, prečo doteraz neprišli nijaké požiadavky. Keby Quetta Shura prevzala rukojemníkov, kládli by podmienky oni. Ak to nespravia, skupina, ktorá ich má teraz na krku, musí vymyslieť niečo iné. Je otázne, či im najvyššie velenie dovolí, aby to dotiahli do konca individuálne, keď sa momentálne riadia zásadou, že netreba rušiť svet v spánku.

Traja rukojemníci, po ktorých neštekne pes. Ani v Nemecku, ani v Hindúkuši. To je teda osud!

Ženie sa k nim krikľavo žltá motorová rikša, trúbi ako splašená. Husejn nenáhľivo odstúpi, zamyslený Hagen odskočí. Dav ich odnáša k bazáru Karimpura. Muži v pandžábskych odevoch sa ponáhľajú popri nich, pokrývky hlavy, signály zbožnej viery, že rozhodne vyššia inštancia, žiaria v súmraku. Iní sú v kaftanoch, tu a tam vidieť aj turban. Keď už, tak korunuje zvetrané črty bielobradého starca. Pomedzi to ženy v pestrých voľných salvar kamizoch, pod polopriesvitnými látkami možno tušiť obrysy. Tak trochu romantika v štýle Alibabu, popretínaná chaosom lián elektrických káblov, ktoré sa medzi monštruóznymi elektrickými stĺpmi povážlivo hompálajú a prevísajú nad ulicou. Z vyrezávaných drevených balkónov starých kúpeckých domov sa vzdúvajú pestro potlačené zástavy, hviezda a kosák, verše z Koránu, fúzaté filmové hviezdy obklopené kráskami s bujnou hrivou a klenutým, skromne zahaleným poprsím.

Panoráma protikladov.

Potom zahne do ulice auto. Na prvý pohľad zábava. Akoby šlo o stávkku, kto napchá viac mužov do nákladného priestoru dodávky. Sedia natlačení, takmer jeden na druhom, nohy rozhompávané na všetky strany. Čierne, biele a vzorované turbany, pestované brady. Celok pôsobí ako jež – prakticky každému trčí z ruky k oblohe pancierová päšť alebo kalašnikov.

„Teerik-i-Taliban,“ povie Husejn a stisne pery.

Pakistanský Taliban.

Všeličo iné, len nie zábava. Pešávar je sud s pušným prachom, logistická pevnosť Božích bojovníkov. Takpovediac ich Hviezda smrti. Niečo také antiamerické, že slovo spojenec znie z úst Parvíza Mušarráfa ako čistý výsmech. Nech sa pakistanská vláda pokúsila dohodnúť s vodcami kmeňov v pohraničných provinciách čokoľvek, dnes to musí prerokovať s Talibanom.

„Najradšej by Pešávar prevzali,“ poznamená Husejn a odplúje si. „Ale nemôžu. Ešte nie.“

Je to jedno, aj tak majú mesto v hrsti. Sto kilometrov odtiaľto sa kľukatí strategicky dôležitý Chajbarský priesmyk do Afganistanu, tepna teroru a zároveň hlavná zásobovacia trasa NATO. Vedie cez hranicu, ktorá de facto neexistuje, lebo ju nemožno kontrolovať. V rozoklanom pohorí okolo vládne Taliban spolu s Al-Káídou, Hakkáního skupinou a uzbeckými džihádistami, Arabmi, Čečencami a extrémistami všetkých farieb. Kto chce rozhodnúť vojnu v Afganistane vo svoj prospech, musí vyhrať v Pakistane.

Ak zavliekli troch humanitárnych pracovníkov do tejto pohraničnej oblasti, sú stratení. Nikto im tam nemôže pomôcť. Quetta Shura zatiaľ mlčí. Ale čo keď zmenia názor a predsa ich prevezmú? Vo veľhorách ich nijaký vojak ISAF-u nenájde, tam, kde sú, sa zdržiavajú najhorší darebáci. Tí, čo odrezávajú hlavy.

Hagen uvažuje.

Husejn mu zatiaľ prezradil toľko, čo stačí na jeden článok.

Nie na celý príbeh.

Fixér zamieri ku kaviarni. Pod sklom na pulte svetia sladkosti z orechov, mandlí a karamelu, hrnčeky so šahi tukra, chlebovým pudingom. Hagen má rád šahi tukra, je to vysoký index závislosti, ale zastane a zadrží Husejna za rukáv.

„Povedz mi, Bilal...“

„Čo?“

„Môžeš ma tam zaviesť?“

„Kam myslíš?“

„Na to gazdovstvo. K rukojemníkom.“

Husejn zvráští obočie. „Si kompletný? Vyhod' si to z hlavy!“ Nie, nepovie to, iba hľadá Hagenovi do očí a čaká.

„Chcem urobiť rozhovor. S únoscami. Povedz svojej spojke, že vyviním v Nemecku tlak, aby zajatci mali vyššiu cenu. Dostanem ich do médií. Postarám sa, aby boli dôležití. Za to chcem so všetkými hovoriť a urobiť fotografie.“

„Pomôže to aj rukojemníkom?“ pýta sa Husejn.

„Zabezpečím, aby sa stali verejne známymi.“ Hagen sa usmieva. „V Berlíne sa zrejme rozhodli, že celú záležitosť vysedia. S tým sa budú musieť rozlúčiť.“

Husejn zdvihne bradu, pozrie sa napravo, naľavo. Roztiahne nozdry, akoby vetril pohromu. O kúsok ďalej mizne dodávka s talibancami za Cunninghamovou hodinovou vežou, zostane po nej pocit všadeprítomného nebezpečenstva.

„Vieš, do čoho sa púšťaš?“

„Áno.“

„Zakladáš oheň. Možno ho podpáliš na správnom mieste. Možno na nesprávnom.“

„Dofrasa, Bilal! Trčia tam a nikto ich nechce! Čo myslíš, čo s nimi Taliban spraví? Adoptuje ich? Komu budú chýbať, keď o nich nepíšu noviny, nikto sa ich oficiálne nezastal, nikto o nich nebojuje, spolková vláda nezdvihne zadok. Horšie to už ani nemôže byť!“

Husejn ohrnie pery.

„Prečo mám pocit, že v tvojej rovnici niečo nesedí?“

„Prachy určite áno.“

Fixérov pohľad trochu pohasne. Je v tom sotva citeľný nádych rezignácie, vie, ako veľmi je odkázaný na peniaze.

„Tak čo? Áno – alebo nie?“

„Poprezvedám sa.“

Odvtedy rádiové ticho.

Desať dní po stretnutí v Pešávare stojí Hagen na kopci v provincii Kunduz a pozerá do údolia. Na ploche troch štvorcových kilometrov

sa tiesnia prikrčené hranaté búdy obohnané hlineným múrom. Afganský vidiek. Archaický pôvab budí dojem, že človek sem pricestoval na stroji času. Pozdĺž zavlažovacích kanálov rovných ako šnúra sa zelenajú kríky a lúky s vysokou trávou. Na juhu sa ligoce rybník, filigránske stromčeky hádžu tieň. Konáre sa horúčkovito chvejú vo vetre, je horúci, akoby vial z rozpálenej pece. Za poľami vegetácia takmer bez prechodu mizne. Ešte zopár jemne sfarbených šmúh, akoby si maliar, čo maľoval tento obraz, otreľ posledné zvyšky zelenej farby, ktorou tak bohato plytval na dedinu, zo štetca o mesačnú krajinu. A potom nič. Iba piesok a okrúhle kamene až po úpätia hôr pieskovej farby, pusté ako rovina.

Prečo sú tu?

Poplach kvôli Božím bojovníkom.

Hagen si vytrie piesok z kútikov očí a pomyslí si: Keby všetky tie zástupy radikálnych islamistov, horlivých ultraortodoxných extrémistov a fanatických kresťanov niekto vypočul a vrúcne vytúžený vykupil by sa k nim vrátil – zabili by ho.

Nebol by pre nich dosť radikálny.

Vždy ho to ohromí. Myšlienky, sformulované a logicky správne, akoby ich niekto programoval. Jeho mozog je pevný disk. Niekde lietajú prsty po klávesnici: *Keby všetky tie zástupy...* uložiť, odoslať...

Niektor posielajúaily na jeho sivú mozgovú kôru.

Zažmurká. Zakloní hlavu. Ponorí zrak do modrej púšte oblohy. Krycia modrá. Boh sa maskuje, teda – ak vôbec existuje.

Hagen o tom pochybuje.

Niežeby stratil vieru v konfrontácii s toľkou biedou. Takým žalostným nezmyslom sa kryjú iní. Dôležití chválenkári, ktorí sa pokúšajú vyrovnáť zážitkový deficit a zámienkou im je každá mŕtvola v jarku pri ceste; hneď sa pýtajú, aký to má zmysel. Hagen ich nenávidí. Nenávidí zanietené manifestačné pobúrenie, s akým výrečne ohurujú nič netušiacich hostí v hotelových baroch. Tieto typy vrhajú na jeho povolanie nesprávne svetlo. Najradšej by si dali vytetovať na čelo, že sú spravodajcovia v krízových oblastiach. Tvrdia, že pri pohľade na tisíce mŕtvych po vyčíňaní cunami v juhovýchodnej Ázii, pri pohľade na krvavé šialenstvo afrických občianskych vojen či nenásytný vírus stratili vieru v Boha.

Akoby mohli so šéfom vyjednávať.